

Dostępnym dla wszystkich wzorem do naśladowania jest dla członków wspólnoty Święta Rodzina żyjąca w Nazarecie. Rodzina, dla członków naszego Ruchu, jest środowiskiem, w którym wszyscy winni jednoczyć się z Bogiem, ma być wspólnotą, której zadaniem jest dążenie jej członków do coraz ściślejszej, osobowej więzi z Ojcem Niebieskim. Koncepcja rodzinności w Ruchu Rodzin Nazaretańskich charakteryzuje się radykalnym nakierowaniem na Boga.

Kościół zawsze, a szczególnie po Soborze Watykańskim II, przypomina nam o powszechnym powołaniu do świętości. Jan Paweł II w adhortacji *Christifideles laici* stwierdza, że dążenie do świętości osób świeckich jest nie tylko sprawą moralnej zachęty, ale niezbywalnym wymogiem tajemnicy Kościoła, który jest święty (p.16), zaś w wydanym Liście do rodzin papież naucza, że drogą Kościoła jest rodzina. Jest to droga z wielu względów najważniejsza, ponieważ pierwsza, powszechna, a zarazem w każdym przypadku szczególna, jedyna i niepowtarzalna (p.2).

W tym kontekście małżeństwo i rodzina są przede wszystkim drogą do świętości, czyli drogą, która prowadzi do coraz pełniejszego zjednoczenia z Bogiem w naszym życiu codziennym.

Koncepcję rodzinności w Ruchu Rodzin Nazaretańskich pragniemy widzieć w świetle nadprzyrodzonej wiary: rodzinność jest formą wyrażenia tego, co jednoczy rodzinę na drodze do świętości. Uważamy za niewłaściwą, modną dziś koncepcję, opierającą budowanie spójnej rodziny przede wszystkim na płaszczyźnie psychologicznej, w oderwaniu od nadprzyrodzonego celu jakim jest świętość.

Rodzina jest zatem miejscem, w którym kształtuje się przyszyły święty/ święta (syn czy córka), niezależnie od tego, czy obierze życie kapłańskie, zakonne, czy też małżeńskie. Koncepcję życia rodzinnego trzeba kształtować właśnie w ten sposób, by nasze dzieci umiały tak poddać się działaniu Boga, żeby słuchając i wypełniając słowo Boże, udały się tam, gdzie Bóg je pośle.

W tak rozumianej koncepcji rodzinności bardzo pomocna jest również Matka Boża, jako ta, która najdoskonalej pokazuje nam, co to znaczy być matką w ramach więzów naturalnych i równocześnie matką w ramach więzów nadprzyrodzonych. O Jej macierzyństwie wedle ciała i wedle ducha wyraźnie mówi Pismo św. Zwracamy się więc w naszym Ruchu w sposób szczególny do Niej, by uczyła nas obok więzów naturalnych czyli ojcostwa, macierzyństwa na płaszczyźnie cielesnej, więzów krwi, kształtować także znacznie ważniejsze ojcostwo, macierzyństwo, czy braterstwo na płaszczyźnie więzów nadprzyrodzonych.

